Ч. 200. Чернівцї, середа 11. (22.) вересня 1897 року. Рочник XIII.

ЧАСОПИСЬ для руских родин. Виходить щодня кромі днїв по недїлях і сьвятах.

БУКОВИНА

Редакция і адміністрация в Чернівцях ул. Петровича ч. 2. Передплата 10 зр.

З житя нашої суспільности.

II.

„Серед чотирох стїн при столику з пером в руцї дуже легко мудрувати і читати науки хоч би й всему сьвітови. Але від того на сьвітї анї одна коза не поросте вовною, анї один вовк не перестане їсти ягнят.“ — Оттак твердо запечатав п. А. Борковский в „Зорі“ свою полеміку з „Буковиною.“ Та проте на перекір сим словам треба сказати, що мудрувати і читати науки не то цїлому сьвітови, але малій громадї людий, не так то дуже легко, як би хто собі думав.

Що оно справдї не легко, видко хоч би із поданої нами в попереднім числї статї дир. Борковского. І від неї і від наших думок анї одна коза не поросте вовною і вовк не відовчить ся їсти ягнят, а проте — о скілько статї пише ся не для дурних цапів і хищих вовків, лише для думаючих людий, о стілько, можна надїятись, мають они, а бодай повинні мати свій вплив — і то коли не такі статї, як наші, то хоч такі, як в „Зорі.“

Всякі подібні статї, що розбирають житє суспільне, можуть лише тодї походити з охоти мудрованя, коли се мудроване подобає ся богато людям; коли-ж нї, то безпечно автор подібних статий зовсїм не може мати інтересу в тім, аби обдурювати себе. Ся справа зовсїм серіозна: чоловік дивить ся на суспільність, бачить ріжні загадки і перше всього сам собі старає ся відгадати їх, не зважаючи на то, чи ті відгадки, а може й вигадки подобають ся людям чи нї. Можна підозрівати щирість того, хто пише статї з очивидним наміром, аби они подобали ся загалови; але нема причини брати на глум слова чоловіка, котрий списує свої думки без того наміру. Тут найшлось би радше дещо траґічне і то або з огляду на сего учителя, котрий не вміє вчити, або з огляду на суспільність, котра науки не в силї зрозуміти. Коли-ж нема в нас неомильних пророків, то звістна річ, нема иньшої ради, як слухати хоч би менторских „мудровань“ „Буковини“ і „Зорі“ на тему, котру вважаємо важною.

*

Чому ми самі одні на других дивимо ся вовками, або иньшими словами сказати: поминувши посторонні причини нашої розтїчи і розяреня, які є внутрішні причини того в самім народї? На се питанє відповідає п. Б. так, що тому не винні зле ведені часописи полїтичні, т. є. ті люди, що виховують у нас широку публику до суспільного житя, і не винна полїтична лемішка, подавана суспільности, лише винна та подїя, що ми тому кілька лїт стали глядати посторонної помочи і то як раз в жерелї, слушно чи неслушно найбільше нелюбленім: з того часу почала ся розтїч і чимраз більше розяренє. Значить: від нової ери, коли то між иньшим була думка, що дасть ся при чужій помочи насильно оперувати рака-москвофільство, хоч він лише ще більше розширив ся по тій операциї; а перше от-от був би сам відумер.

Яка-ж рада на то? П. Б-ский радить верутина давний шлях, не глядати помочи в незлюбленім слушно, чи неслушно, жерелї, а спускати ся на власні сили, так як було перед новою ерою, коли то ми робили культурну роботу, навіть дужу.

*

П. Борковский запевняє, що не має претенсиї до неомильности, єму здає ся — „виразно каже: здає ся“ — що свою дияґнозу розтїчи і розяреня опирає він на фактах, не так як „Буковина,“ але коли вже поставив таку дияґнозу, то він „найміцнїйше переконаний, що вона вірна.“ На яких же то фактах опирає він свою дияґнозу? На тім що:

1) ми, Русини, глядали посторонної помочи;

2) що ми вдали ся за помочею до жерела, слушно чи не слушно, незлюбленого;

3) що ми хотїли насильно оперувати рака-москвофільство, котрий „перед тим от-от а був би сам відумер.“

Пригляньмо ся тим причинам, чи они справдї суть такими певними фактами, що на них можна основувати таку дияґнозу.

Глядати посторонної помочи — то ще не є нїякою провиною і причиною до розтїчи. Коли селянинови застрягне наладований віз в болотї і він разом з кіньми нїяк не може витягнути єго звідтам, то в тім не буде нїчо дивного, коли він вдасть ся до посторонних людий і попросить їх: „Люди, поможіть менї!“ Коли дїячі суспільні не можуть самі собі в чімсь дати ради;

---

3)

Некультурна.

НОВЕЛЯ

Ольги Кобилянської.

(Дальше.)

На силу намовила сестру тай пішла з другими гуцулами на покоси до Вижницї, до Іспаса. Туди приїхав Ґаврісан з тутейших гір, з Брязої, заможний Волох, ґазда, що надзирав над ґраждами і полонинами пана Куби, і гай—намовляти нас всїх, кілько нас там було, до роботи до паньского сїна, до Буковини, до Брязої. Підо мною горить земля, щоб іти. Одні кажуть, що підуть, другі, що не підуть, треті міркують, сестра моя не хоче. А я... ей Боже! ішла би таки, як стою — вірите чи нї?

Звернув ся Ґаврісан до мене, тай змірив мене від голови до ніг.

— А ти, мой?

— Піду! — кажу.

— Добре!

Всї, що згодили ся їхати з ним, — поїхали таки зараз другого дня, а що нї, вернули до дому. Сестра моя вернула з ними, але пізнїйше злюбила тут.

Робимо ми коло сїна далеко в горах, косимо, громадимо, складаємо, дехто копицї, дехто стоги; тут складала я сама стоги, що Ґаврісан рот роззявлював! Коло других стогів по два люда, — я коло свого сама. Гей, що була я жвава! Сонце пече, землю розтопити хоче... очий годї на небо звернути, так бє з него спека, а в мене руки не вянуть. Кров з твари туй-туй трисне, так розгріваю ся, але не перестаю, доки не скінчу. Пан Куба над'їде, — все верхом приходив — пустить коня пасти, а сам розкине ся край лїса, або на землю під який стіг в холод, кине капелюх з голови, тай дивить ся на мене. Коло нїкого не стояв він так довго, як коло мене! Відтак витягне свій тютюн, подасть і, „закури собі, Параско!“

Я курю — тай балакаємо. Він питає, а я відповідаю. Добрий був пан, він любив, як я сьміяла ся!

По роботї хочемо назад до дому вертати ба, їдемо вже. Велика фіра, набита нашими людьми, — я з ними. Пустили ся в дорогу, сьпіваємо. Аж тут жене хтось за нами на кони. Ґаврісан.

— Параска най лишить ся! — кричить. — Параска назад! Пан казав...

Мусїли станути.

— Іди реготати ся! — дюґнув мене один парубок, що все сунув ся коло мене сидїти, — коли я рішила ся лишити ся в паньских ґраждах.

— Заздрість тобі? — кажу єму тай розсьмію ся, а всї за мною. Мабуть тріс зі злости, нїм заїхав до дому.

І добре було менї тут в Ґаврісана.

Роботу собі свою робю, весело менї, весело... ей Боже!

— В тобі жура не любить ся — каже менї Ґаврісан.

— А я в неї і не найму ся — кажу єму. — Не вмію в тугу грати... І не навчила ся до сегоднїшної днини — вірите чи нї?

Хто би не вірив!

З єї оживлених темних очий бє безжурність, з кождого руху, з інтонациї голосу сила непригнетеного житя, гумору, а заразом — дитиняча наївність!

— Сама з себе веселїю. Нїчо не дошкулює менї... моцна-м, гори розсаджувала би, — а тепер... Але й тепер я не дам ся! Хоть мої руки тепер не ті, що були, але й тепер як би хто прийшов... ...ну, най би прийшов! —Она підняла бистрим рухом стиснений дрібний кулак і погрозила ним.

— Овва, Параско! хтось би вашого кулака дуже бояв ся! — закинула панї.

а бачать, що хтось посторонний міг би їм помогти, то в тім також нема нічо злого, коли до них о ту поміч удадуть ся. Се-ж і називає ся поміч і то поміч передовсім для себе. У самім гляданю помочи нема нічо злого.

*

Зло може бути в тім, що глядає ся помочи в нечистім „жерелї,“ чи як п. Б. каже, в незлюбленім. Але він не входить в то, чи се жерело слушно чи не слушно не злюблене — се-ж дуже важна річ! — а говорить так, як би само глядане помочи уважав лихом. Тимчасом не в тім лихо, що ми шукали посторонної помочи, — помочи шукати треба! — а лихо в тім, чи іменно слушно чи не слушно уважає ся жерело сеї помочи незлюбленим? Бо коли неслушно уважає ся те жерело незлюбленим, то чому не шукати-б помочи? Від того, що не шукає ся помочи в нікого, ще сама розтїч не мине ся. Коли-ж слушно уважає ся те жерело нечистим, то тут винні не лиш ті, що ще нинї дають з того жерела людям пити воду, але винні і ті — і то ще більше — що до него показали дорогу. А коли не шукати собі козла жертвенного, щоб на нїм загал міг мстити ся, то не винні нї одні нї другі, бо нїхто чужим розумом не є мудрий, тілько своїм: одному може жерело не злюбити ся, а другий може з него пити воду без шкоди. Хто не має криниці на власнім подвірю, мусить черпати воду у сусїда, хоч би і злу. Коли-ж хто доконче упре ся не черпати з нечистого жерела польско-правительственного, то тому однаково немила повинна бути поміч з москвофільского жерела, не менше, коли й не більше нечистого. Але в тім і дїло, що після льоґіки галицких консолїдаторів що попови вільно, то дякови засї. Противника змиває ся водою з нечистих жерел, а самому пє ся воду ще з більше нечистого. Для противника є своя теория про нечисті жерела, а для себе своя.

*

Одним з мотивів, що ми для власної оборони глядали тому вісїм лїт посторонної помочи, була охота оперувати з нашого тїла рака-москвофільство. П. Борковский пересьвідчений, що сей рак перед новою ерою от-от був би сам відумер. Він остерігає перед доґматичним говоренєм, а тут самже говорить доґматично, бо на яких фактах можна таке казати? П. Б-ский жадає від нас висновків, опертих на фактах, а не на мудрованю, а якже дїло має ся з тим раком? Чиж можна так певно казати, що він бувби сам відумер? На нашу думку познак на се не було, бо важною причиною того, що ми стали глядати посторонної помоги, був іменно сей рак. Люди вже забули, що перед самою новою ерою москвофіли мимо „згоди“ з народовцями в соймовім клюбі поставили на всї повіти лише своїх кандидатів посольских, — і що, заскочений тим п. Романчук, вдав ся о чужу коміч.

Виходить з того всего, що диягноза п. Борковского зовсїм не операє ся на певнїйших фактах як наша.

НОВИНКИ.

Чернівцї, дня 21. вересня 1897.

Іменованя. Суплент черновецкої реальної школи др. Йосиф Естерайхер іменований професором при торговельній школї в Просніцу. — Концепіст при черновецкій фінансовій дирекциї Оскар Кріспін іменований податковим інспектором в Градци.

При народній школї в Чернівцях при ул. палати краєвої іменований Корнило Данилюк учителем-помічником.

Краєвий президент ґр. Ґоес виїхав вчера на лови в буковиньскі гори.

Офіцирскі іспити відбудуть ся для однорічних охотників в днях 24-го до 30-го с. м. в Чернівцях. До тих іспитів зголосили ся 32 однорочників з 41, 55, 95 і 24-го полку піхоти.

Посьвячене нової православної церкви в Брошківцях, сторожинецкого повіту, відбуло ся в понедїлок. Церков посьвятив впр. ґенеральний вікарій о. архимандрит Репта.

Гончарска школа. В суботу приїхав до Чернівцїв управитель хемічної лябораториї промислової школи при ц. к. австрийскім музею у Відни, др. Фридрих Лїнке, щоби поробити студиї і вступні приготовленя для основаня гончарскої школи на Буковинї. Проф. др. Лїнке оглянув черновецкі цеголницї і поїде тепер до Серету. Сторожинцїв і Вижницї.

Варварство. Тепер, коли львівский руский кардинал Сембратович лежить тяжко хорий, коли всї католицкі Русини засилають до Всевишнього горячі молитви о его здоровлє, коли навіть галицкі рабіни устроюють за его здоровлє молебнив, — „Бук. Вѣдомости“ поміщують статю, нїби-то надіслану з Галичини, в котрій в спосіб неприличний, спосіб такий, який навіть у варварів не буває, накидують ся на Є. Ем. кардинала і тїшать ся надією, що може вскорі львівский митрополичий престол буде опорож-

---

— Бояв ся не бояв ся, але я не бояла би ся! Мій кулак знали всї добре за-молоду, тай і в Ґаврісана. Нїхто не міг его в мене отворити; і по два люда пробують і не можуть. Жаден паробок, жаден чоловік; я все за перстїнь закладала ся.

Один молодий чабан, Волох, файний, моцний гарґат,* напосїв ся був отворити в мене кулак — за перстїнь. Дурів — додала знизеним голосом, усьміхаючи ся свавільно, тай сплюнула. „Отвориш ти его в мене тогди, як курка запіє“ — кажу ему; а він лиш сказав: „гай-гай!“ і більше нїчо.

Трафило ся відтак, що я носила сіль до стини. Мабуть знаєте, що то „стина“? Чабанїя, де люди лїтують з вівцями, де їх доять і вурду і бриндзю роблять. Збита з дощок колиба на якій небудь горі в пасовиску. Збігаю я вже з гори — сама одна, навкруги лїси, трави аж давлять... збігаю та сьпіваю собі голосно... Нараз чую: надлїтає луна, голосна... і тягне „у---х!!“

Дивлю ся на противну гору, де під лїсом безмежна левада, на нїй білїє ся товар, пасе ся, — а зпоміж него збігає нїби куля молодий чабаниско... Довге чорне волося телїпає ся ему коло шиї по плечах....

Пізнав мене. Ревнув, вибачте за слово, не до вас мовлячи, як бугай — ну, здурів...

Я помахала до него кулаками тай в ноги.

— Біжи, гадаю собі, здогониш ти мене, як поскакаєш головою за мною. А він таки збіг! Я спрятала ся за ємереки, пукаю зо сьміху!

Він станув тай роздивлює ся, як той вовк голодний.

— Ігі! — крикну я нараз тай виходжу з за деревини. „Слїпаку — я тут!“ Він кинув ся до мене — істинний вовк.

— Тепер ти отвориш кулак — каже він, і дивить ся, як нечистий. Іскри сиплять ся ему з очий, в твари сам мінить ся.

— Не отворю — кажу.

— Отвориш!

— Не отворю!

— Будем видїти!

— Будем...

Він кинув ся як бішений на мене і відразу роздер на грудях сорочку. „Будем видїти!“ сопить, „хто запіє як курка,“ і валить до землї.

Тогди я... не дай Боже! „мой, мой, мой!“ зойкнула лише і стала бороти ся. Борола ся на смерть!!

Що він моцний, розбішений, змагає ся звалити, а що я не даю ся!...

„Запієш ти, запієш!“ стогне, і хапає за гортанку, щоб кинути до землї.

— Запієш ти! — я ему, і як затну зубами в его руку — аж заскавулїв!

Заскавулїв, а я зірвала ся на ноги тай до него!

Він до мене... аж страшний; відай вбити хотїв, — але я не ждала і в лице ему геп! і вже не бою ся більше.

— Видиш, кулак? Видиш? — реву. — А зуби видиш? Як котюга пірву тебе, заїм, розшарпаю, мой, мой, мой!

А сама так і підійшла близько і дивлю ся на него, а з лютости — гину!...

Він стояв блїдий як смерть без капелюха, що злетїв ему з голови, і мовчав.

— Розбійнику, — кажу ему і махаю обома кулаками, — ти гадаєш, я з такого роду?

Ігі на тебе! Сплюнула і пішла.

Тогди він підняв капелюх з землї і вернув назад на гору. Я вже далеко була, далеко вже на хребтї другої гори, як він заграв в трембіту. Сумно грав він тогди. А ідтак пізнїйше розказував Ґаврісанови, що плакав...

Такі були в мене отсї кулаки.

— І ви не бояли ся, Параско?

Она глянула на питаючу ще розпаленими очима. — Чого? — питала. — Нехай отсе боїть ся? — кликнула і вхопила бурливим рухом мале песятко, що спало скулене недалеко неї, притиснула его пристрастно до себе. — Отсе, коли я стеремкочу на него, як менї за богато дзявкотить; а не — я! — І розсьміяла ся вже мягким сьміхом. — Хто би був дурний бояти ся!...

*

У Ґаврісана була я до товару.

В мене конї та воли, а хатна робота менї байка.

Не довго потім, як я борола ся з чабаном, післав пан Куба звідси, з міста по мене. Нехай прийду до него сюди до дому служити, наказував.

Я не хотїла.

Я не наймичка до міста, — кажу — а зарібниця. Піду, звідки-м прийшла. Дороги менї не страшно.

---

*) паробок.

нений. Не потребуєм від себе додавати, що передовсім така „надія“ ще передвчасна, що дасть Бог кардинал подужає; але не можемо промовчати, що навіть у таких „Вѣдомостей“ ми сподівали ся більше людяности, більше сорому. Тішити ся чиєюсь слабостию і евентуальною смертию, се варварство, на яке можуть здобути ся лише цілковито здеморалізовані люди. Аж гидко нам, що мусимо споминати о такій ґазетці, від котрої кождий з обридженем відвертає ся.

† **Корнило Уейский,** визначний поет польский помер в неділю в Павлові коло Холоєва в Галичині. Уейский родив ся 1823 р. в Боремянах під Чортковом з шляхецкої родини. Науку побирав спочатку в Бучачу у Василіянів, опісля у Львові. По кровавих випадках 1846 р. вивандрував до Парижа, де зійшов ся з Міцкевичом. Словацким, Шопеном і Залеским. Повернувши вскорі до Галичини, одружив ся з ґр. Генрикою Коморовскою і осів в Павлові. Вже за молоду писав гарні стихи, але аж в своїх „Скаргах Єремії“ доказав свій незвичайний талант. Єго хорал Z dymem pozarów став польским гимном. 1893 р. обходжено у Львові торжественно єго ювилей. Спочатку був Уейский загорілим фантастом, але опісля навернув на спокійнійший шлях. Поляки втратили в нім дуже даровитого поета. Спочуваючи їх жалю по тій тяжкій втраті, кличемо над сьвіжою могилою: Земля єму пером!

Кс. Стояловский оголошує в своїй ґазеті Pszczółka оречене римскої конґреґациї інквізициї з дня 16-го червня с. р. і додає до того оречене від себе: Отже з того декрету виходить, що 1) декрет клятви, оголошений против мене, не був виданий папою; 2) що ніхто з вас, дорогі приятелї, не був ніколи виклятий за се, що читав ґазетки, голосував за нашими послами, або в який небудь иньший спосіб помагав до побіди нашої справи. Кінчить словами: „Сердечно вас братя поздоровляю, а поручаючи ся вашим молитвам, маю надію, що небавом потішу вас другим римским декретом, котрий закінчить нещасливий галицкий спір.“ „Kurjer Lwowski“ доносить, що наслідком личної інтервенциї папи римского знято з кс. Стояловского клятву. Дотичний декрет папский вже є виданий, Стояловский перебуває тимчасово в Фраскаті а за кілька днів поїде до Чачи, де забавить так довго, аж австрийске правительство запевнить єму безкарний поворот до Галичини.

Помиловане пос. Шаєра. Після телеґрами з Відня до краківского Czas-у небавом наступить помиловане посла Шаєра, котрого, як звістно, засуджено за образу маєстату на 8 місяців тажкої вязниці. На підставі одноголосного рішеня парляментарної комісиї Кола польского був презес кола пос. Яворский у ґр. Баденї в сїй справі, котра має успішно закінчити ся для пос. Шаєра.

Смерть під колесами. В четвер пополудни переходив 80-літний Авраам Матес через зелїзничий шлях коло Мамаївців. В тім надїхав поспішний поїзд і убив старого жида на місци. Вчера похоронено зібрані кусні тїла на черновецкім кладовищи жидівскім.

Промахнув ся Ернст Верґані, славний зі свого недавно процесу редактор віденьскої антисемітскої ґазети Deutsches Volksblatt. З нагоди судових іменовань він розбирає, кілько жидів авансувало і винайшов, що в Чернівцях став радником суду „жид“ Ізидор Маєр. Міжтим п. Маєр має вправдї нїби-жидівске імя, але не є зовсїм жидом, а противно ревним християнином.

Дрібні вісти. В Чернівцях помер міский радний Яків Штробель. — В неділю відбули ся в Чернівцях збори социяльних демократів, на котрих уділено вотум недовірія обом послам з пятої куриї на Буковині, пос. Винницкому і др. Поповичови. Др. Попович був хоч членом субкомітету правиці і переспрaвляв з правительством, отже можна би єму після понять социяльних демократів за се висказати недовіріє; але чому стрінула така сама доля пос. Винницкого, сего мабуть й самі соц. демократи не знають. Не помилимо ся, коли причину сего дивовижного факту добачимо в тім, що послом з V. куриї не є якийсь „товариш,“ котрий би не мав понятя о потребах руских селян, що їх зверх 300.000 є виборцями в тій куриї, а робітників може 5.000! До чого не доводить засліплене! — При черновецкій жидівско-німецкій народній школї став тимчасовим директором учитель Кароль Дубиньский. — В Стражі арештовано слугу Анну Пахуляк, котра ще в січню с. р. кинула свою новонароджену дитину в канал. — Коли в неділю приїхали до Будапешту на збори тамошних социяльних демократів др. Пернерсторфер і др. Адлер, будапештеньска поліция завернула їх. Того самого дня прибув до Будапешту німецкий цїсар Вільгельм і соц. демократи устроїли демонстрацию.

Телеґрами „Буковини“.

З дня 21-го вересня 1897 року.

Відень. Вчера прийшло вже до цїлковитої згоди що-до президиї парляменту. Раду державну отворить найстарший віком др. Цуркан. На секретаря буде з буковиньских послів покликаний наймолодший віком др. Попович.

Відень. Між численними телеґрамами до адмірала Еберана-Ебергорста, що обходив вчера враз з адміралами Стернеком і Барім свій ювилей 60-лїтної служби, наспіли також телеґрами від німецкого цїсаря Вільгельма і архикнязів Франца Фердинанда та Оттона з Будапешту.

Будапешт. Вчера приїхав сюди німецкий цїсар Вільгельм, щоби взяти участь в цїсарских маневрах коло Тотіс. На двірци очікували єго наш цїсар, архикнязї і богато достойників. Повитане було дуже сердечне; цїсарі обняли ся і цїлували ся кілька разів. Публика по дорозї витала цїсарів невмовкаючими окликами. Місто прибране сьвяточно.

Будапешт. Німецкий цїсар принимав вчера пополудни на авдиєнциї міністра заграничних справ Ґолуховского, опісля президента угорских міністрів Банфіого.

— Нехай прийде — каже — Параска сюди! Тут в мене є вдовець з єї краю, наймит — ґазда, Юрій, що єї засватає, і будуть разом в мене служити! —

— Най сватає, кого хоче — кажу. — Не піду.

І не пішлам.

Він знов прислав.

— Нї, — кажу — не піду. Або я що, аби ішла до него? Сьвіта не маю?

І з тим вже супокій. Вже анї не посилають, анї не питають. А менї добре. Днї злїтають менї як птахи. Жури не знаю. Вже що — а щастя дав менї Бог! Смуток відвернули судільницї від мене — і як кажуть — кого полюбили, душу золотом позолотили — щаслива!

— Сама з себе! — докінчила панї мов до себе...

— Або я знаю? Щаслива!

— Параско, коли ти заплачеш? — питає нераз Гаврісан і лиш киває головою.

— Як сухий дощ стане падати — кажу — а поки що дайте на тютюн!

А він засьміє ся — дасть. Добрий був Ґаврісан, була-бим пішла за него, але мав вже жінку. Носила ся в хустцї і спідници, а ґаздиня була така, щораз! Всяку роботу знає, а за часом банує як за дитиною.

— Заплаче — каже Ґаврісаниха — як засватає ся з бідою!

— За парубків не йшла, — кажу — що сватало їх мене, і бідних і богачів, з пятнайцять — а за біду-б я йшла? Гей, гей, не зїсть она мене!

— Видко, тобі житє сонце.

— Ну — кажу — сонце не сонце, але і не смуток. Раз снить ся менї сон. Сиджу десь нїби під якоюсь хатою і пряду білу куделю. Куделя біла як снїг, а нитка з неї вже срібна, а клубок ниток то таке вже срібло, якого й не бачила нїколи. Пряду. Нараз приходить якась жидівка і сипле менї в полу повно булок. Се снило ся менї. А тепер слухайте. Тої самої ночи з пятницї на суботу снить Юрій у пана Куби в містї, що я прийшла до него і дала єму одну булку, а одну затримала собі. Ну, вірите ви отсе чи нї? Тогди напер ся він іти конче по мене. Так вже єму судільницї заподїяли.

Пан Куба вже єму розповідав за мене.

Казав: „Возмеш єї за жінку, буду тебе до віку тримати; дївка як блискавиця, буде вам добре в мене.“ Иньшим разом клептав єму знов голову: „Возьми Параску, бо вхопить єї тобі другий зпід носа, як яструб курку!“

І він вибрав ся.

Забрав з собою одного товариша, що вже був перед тим у Ґаврісана, та знав і мене, і прийшли до нас до Ґарісана, до Бріязої...

Я була саме тогди на горі в колибі. Пораю ся там з якоюсь роботою. Приходить єго товариш—він сам лишив ся у Ґаврісана в селї— станув на долинї і загремів: „Параско, ге-й!“ аж луна прокинула ся лїсом.

— Гей! — кличу назад.

— Ходи ста!

— Чого вам мене?

— Дай вогню до люльки!

— А ваш кремінь де?

— Загубив...

— А мій в воду упав!

Він закляв на долинї, а я розсьміяла ся.

— Не йдеш?

— Вам вогню треба?

— Подаш в хатї. По тебе Юрий прийшов. Махай, чарівнице!

— Зачарувало-б тобі язик за твою новину! — гадаю собі тай з тим і стуманїла. — Прийшов! Що з того має бути?

Відтак не знала, як збігла в долину.

Знаю лиш тото, що загубила свою люльку, що менї єї сам пан Куба дарував — так менї щось сьвіт завернуло. Встидно менї так що — ей Боже! Ну, але йду. Входжу в хату, а він сидить, де лавки звязують ся! Як я то увидїла, по менї мороз пробіг. Се бо так, що як парубок хоче конче дївку взяти, то дивить ся, аби — як увійде в хату — усїв як найборше, де лавки споюють ся; тогди єму єї вже нїхто не відобє. Тогди я по хатї ходила, як по колїна в земли.

І не виджу, який він. Чи старий, чи молодий, чи файний, чи поганий! Щось менї очи заступило... чудно менї так — смерть..

А він їсть мене очима. І напер ся він, щоб я з ним ішла. Іти, тай іти, тай іти! Вже і з Ґаврісаном говорив, і з Ґаврісанихою, вже розревів ся в ґраждах і волох-чабаниско, що з ним била ся, вже всїм він сам сказав, що по мене прийшов, лише жде, щоб я йшла.

І пішла я — вірите чи нї?

— І на яке ти йдеш? — питає Ґаврісаниха.

— На боже — кажу їй.

(Дальше буде).

Не залишіть прочитати!

Звснованаа р. 1885-ім.

М. ФЛЯЙШЕР

робітня одягів для мужчин

Чернівці, ул. паньска ч. 16.

Виготовляє убраня мужескі після найновійшого крою за ціну як найдешевшу.

Замовленя з провінциї виконує як найдокладнійше.

Сплата може після умови відбувати ся ратами.

Літні плащі (іберціпери) від 14 зр. в гору.

Цілий одяг для мужчин від 15 зр. в гору.

Хто хоче мати

добру і дешеву

МАШИНУ до ШИТЯ,

най удасть ся до мене, то певно не пожалує. Нові продаю дешевше як всюди, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 зр. і то за готові гроші і на виплат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за реперацию не потребує журити ся, бо я роблю тую безплатно через цілий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Русин і обслужу Вас по братньому

З поважанем

В. Данилевич,

машиніст у бровар Штайнера в Чернівцях, при ул. зелізничій (Banhofstrasse) ч. 26.

Поручаємо

Новозаложену руску торговлю

ІГНАТІЯ ВЛАСЮКА

в Чернівцях, улиця паньска ч. 35.

У **Власюка** дістанете всї товари, які потребує Ваш дім: житну, пшеничну і кукурудзяну муку, риж, крупи, хліб, булки і дріжджі. Цукор, каву і чай. **До церкви сьвічі, великі і малі; віск і кадило.** — Дістанете крохмаль, мило і фарбку. Перець, гвоздики, цинамон, имбір, шафран і бобки. Оселедці, москалї, оливу і оцет. Вино, горівку і рум. Чоколяду, цукорки, медівники і проче і пр.

У Власюка є **комната до снїдань**, сьвіжі і здорові перекуски і не фальшовані напитки.

Маємо надію, що всї Русини що купують у Чернівцях товар не підуть більше нї до жида нї до нїмця лиш до Русина Власюка. Свій свому повинен помагати.

Як не хочете, щоби Вас обшахрували на цїнї, вазї і товарі, як хочете добре і дешево купити, ідїть до Торговлї **Ігнатія Власюка!**

ПОІЗДИ ЗЕЛЇЗНИЦЬ

від дня 1-го мая 1897 після часу середно-европейского.

відходять з **Чернівців**					
до Неполоківців, Снятина, Львова, Відня	[8 19]	8 54*	12 32*	[4 04]	10 25*
до Глїбоки, Гадікфальви, Гатни, Іцкан і Бурдуженів	[11 48]	3 51*	8 32*	—	6 35*
до Садаґури, Бояна, Новоселиці	6 45	4 30	—	—	—

приходять до **Чернівців**					
з Відня, Львова, Снятина, Неполоківців.	[11 28]	3 20*	7 57*	[8 11]	6 10*
з Бурдуженів, Іцкан, Гатни, Гадікфальви, Глїбокої	—	8 09*	12 12*	[3 50]	10 00*
з Новоселиці, Бояна, Садаґури	—	11 13	9 50	—	—

з **Глїбоки**					
до Карапчева, Сторожинця, Бергомету, Межибродів	8 14	5 35	—	—	—

Перший поїзд іде на шляху Бергомет, Межиброди від 1-до марта до 3-го вересня що вівтірка і пятниці.

до **Глїбоки**					
з Межибродів, Бергомету, Сторожинця, Карапчева	6 35	10 37	8 00	—	—

Перший поїзд іде на шляху Бергомет Карапчів тілько в понедїлок; другий поїзд на шляху Бергомет-Межиброди тілько від 1. липня до 31. вересня що понедїлка і четверга; третий поїзд не іде в понедїлок.

з **Гадікфальви**					
до Радівців	6 10	10 03	2 28	6 12	8 05

до **Гадікфальви**					
з Радівців	5 42	8 55	1 15	5 50	7 47

з **Гатни**					
до Качики, Ґурагумори, Вами і Кімполюнґу . .	10 10	2 01	—	—	—

до **Гатни**					
з Кімполюнґу, Вами, Ґурагумори, Качики	12 58	6 25	—	—	—

з **Іцкан**					
до Сучави	3 27	6 30	10 09	2 16	7 18

до **Іцкан**					
зі Сучави	4 42	8 42	1 30	6 30	8 37

з **Вами**					
до Рус-Молдавиці . . .	3 46	6 47	9 13	11 32	2 50

Поїзди ідуть від часу до часу. Розвідати можна на стациях Вама, Драґоша і обох Молдавицях.

до **Вами**					
з Рус-Молдавиці. .	8 42	12 59	2 04	3 22	5 45	9 05

Поїзди ходять від часу до часу. Розвідатись можна на стациях Вамі, Драґоші і обох Молдавицях.

з **Карапчева**					
до Чудина н. С.	8 54	10 07	6 15	—	—

Перший поїзд іде що понедїлка, другий з винятком понедїлка, нічний кождої днини.

до **Карапчева**					
з Чудина н. С.	5 55	5 55	—	—	—

Перший поїзд їде що понедїлка, другий з винятком понедїлка.

[—] поїзди поспішні; * поїзди особові; без знаку поїзди мішані. Час середно европейский іде о 46 мінут пізнїйше від черновецкого часу; нічний час рахує ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано і зазначає ся підчеркненем мінут.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТЇ і ШКОЛЇ

повинна находити ся

Народописна карта

українсько-руского народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просьвіта“, а виконана в лїтоґрафічнім закладї Андрія Андрейчина у Львові

Книгарска цїна карти, наклеєної вже на полотнї, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просьвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просьвітї“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з аптики Ріхтера в Празї,

загально признаний **знаменитий усмирюючий лїк на втиранє:** по цїнї 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всїх аптиках. Просимо жадати сей **загально улюблений лїк** просто під назвою **Ріхтера Liniment з котвицею** і принимати з осторожностию лише фляшки зі знаним знаком охоронним „Котвиця“ бо лише ті правдиві.

Аптика Ріхтера під золотим львом у Празї.

Памятайте на Народний Дім

в Чернівцях!

„Днїстер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові в домі „Просьвіти“ Ринок 10.

перше і одиноке руске товариство асекурацийне, обезпечає будинки, скот, господарскі знаряди, збіже в зернї і соломі, сїно в стогах і будинках против шкід огневих за можливо найнизшою оплатою.

Днїстер розпочав пятий рік своєї діяльности. Фонди „Днїстра“ після заключень рахункових з днем 31го- грудня 1896 виносять: фонд основний 50.000 зр., фонд резервовий 54731 зр. 40 кр., резерва премій 34737 зр. 03 кр., разом 139468 зр. 07 кр.

Шкоди лїквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі. В 4-х лїтах виплатив „Днїстер“ 1176 відшкодовань в сумі **309.147 зр. 69 кр.**

На житє можна обезпечати ся **через „Днїстер“**, після **всїх можливих** комбінаций **в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові**, котре дає як найкористнїйші услівя і видає полїси і квіти в рускім язицї.

Зголошеня о удїлене **аґенциї** в місцевостях, де „Днїстер“ не є заступлений, приймають ся.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.